

TAMMI

ALEX AHNDÖRIL

Kirottu näytelmä

AVAINSARJA:

Murhan avain (2023, suom. 2023)
Kirottu näytelmä (2024, suom. 2024)

ALEX
AHNDÖRIL
Kirottu näytelmä

Suomentanut Säde Loponen

TAMMI

HELSINKI

Lainaukset William Shakespearen *Macbethista*
suomentanut Matti Rossi (Love Kirjat, Helsinki, 1983).

Ruotsinkielinen alkuteos *Jag blundar och ber* ilmestyi Ruotsissa 2024.

Copyright © Alex Ahndoril 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Säde Loponen ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-5635-1

”Miehistön ja kaikkien kolmensadankuudenkymmenen kahden matkustajan pelätään menehtyneen lento-onnettomuudessa Romaniassa. Ankarasta Hampuriin matkalla ollut täysi matkustajakone menetti korkeutta kolmenkymmenen minuutin kuluttua lähdöstä ja putosi Bicazin rotkon lähelle Koillis-Romaniassa. Lentokone oli Boeing 747, joka kuului saksalaiselle lentoyhtiö Lufthansalle. Ulkoministeriö ilmoittaa, että lennolla oli mukana viisi Ruotsin kansalaista.”

*

”Romaniassa lento-onnettomuuteen joutunut ruotsalaistyttö on löytynyt kuin ihmeen kaupalla elossa. Onnettomuuspaikalla olleen pelastushenkilökunnan mukaan hänet vietiin sunnuntaiamuna helikopterilla sairaalaan Timisoaraan. Hänen tilansa kerrotaan olevan erittäin kriittinen.

Pelastustyöt vaikeakulkuisen Bicazin rotkon luona jatkuvat yhä, mutta vaikuttaa hyvin epätodennäköiseltä, että eloonjääneitä löytyisi lisää.”

Yksi

Julia Stark istui tukholmalaisravintola Ekstedtin pöydässä ex-miestään Sidney Mendelsonia vastapäätä ja siemaili viiniä seuraavaa ruokalajia odotellessaan.

Avotakassa paloi tuli, ja koivuhaloista kimpoili lämmintä valoa kuin pieninä aurinkomyrskyinä huoneen seinille ja lattiaan.

Kaksi viikkoa sitten Julia pyysi ensimmäistä kertaa elämässään Sidiltä apua erääseen toimeksiantoon. Mies otti vapaata työstään Norrmalmin poliisissa ja seurasi häntä Västernorrlandin metsiin.

Julia löi Sidin kanssa vetoa, että ratkaisisi Mannheimin jutun neljässä päivässä. Vedonlyönti tapahtui eräänlaisen leikkisän ylimielisyyden vallassa. Hän hätiköi ja päätyi tekemään useita isoja virheitä, jotka vieläkin nolottivat häntä.

Loppujen lopuksi hän kuitenkin voitti vedon.

Siksi Sid tarjosi hänelle päivällisen sinä iltana.

Julia haaveili, että Sid haluaisi hänen työtoverikseen, ehkä jopa Starkin etsivätoimiston osakkaaksi, mutta ei ollut vielä rohjennut kysyä asiasta.

He olivat ensimmäistä kertaa yhdessä ravintolassa sen jälkeen, kun he olivat eronneet kolme vuotta sitten, ja Julia ponnisteli ollakseen tilanteessa täysin läsnä, yritti nauttia

yhteisistä tunteista ja toisteli itselleen, ettei hänen pitäisi pyytää enempää, mutta sitten tietenkin kävi juuri niin.

– Voisitko ajatella lähteväsi kanssani uudestaan illalliselle? hän kuuli itsensä sanovan.

Sid nosti katseensa, ja Julia oli huomaavinaan miehen silmissä epäröintiä, mikä sai hänet välittömästi katumaan sanojaan.

– Silloin tällöin, hän lisäsi, – en tarkoita mitään enempää, mutta...

– Mielelläni, Sid sanoi ja laski lämpimän kätensä Julian kädelle.

– Ei sinun tarvitse, jos et...

– Mutta minä haluan, hän keskeytti pehmeästi.

– Vielä yksi asia... entä jos tarvitsen taas ammatillista apua?

– Katsotaan, hän hymyili.

Sidin vastaus sai kyöneleet kihoamaan Julian silmiin, ja hän oli juuri sanomaisillaan jotain harkitsematonta, kun puhelin piippasi hänen laukussaan. Julia mumisi anteeksi-pyyynnön, otti puhelimensa esiin, luki viestin ja katsoi Sidiä.

– Tiedätkö näyttelijä Bianca Salon? hän kysyi.

– Tottahan toki, näin hänet vähän aikaa sitten Puckin roolissa. Mitä hänestä?

Lämpö levisi Julian rintaan, eikä hän voinut olla hymyilemättä leveästi.

– Hän tarvitsee Starkin etsivätoimiston palveluksia.

– Sanooko hän syytä?

Julia nyökkäsi.

– Hän kirjoittaa, että hänen kuollut sulhasensa vainoaa häntä.

– Okei, Sid sanoi hitaasti. – Se kuulostaa hieman...

– Tiedän.

– Kuulostaa silkalta vainoharhaisuudelta... paranoi-
selta skitsofrenialta tai joltain sen suuntaiselta.

– Tiedän, mutta mieti jos se ei olekaan sitä, hän sanoi ja
hymyili.

Molemmat vaikenivat ja kiittivät hiljaisella äänellä, kun
tarjoilija tuli tuomaan vadin savustettua piikkikampelaa
ja sokeriherneitä, joita höysti spiraalin muotoon kaadettu
appelsiinikastike.

*

Elokuinen ilta oli pimeä, kun he lähtivät ravintolasta. Heidän
syödessään oli lakannut satamasta, mutta kadut olivat kiiltä-
viä ja ilma raikas ja helppo hengittää.

Julia kulki tavalliseen tapaansa Sidin käsikynkässä ja otti
toisella kädellään tukea kepeistä, kun he ylittivät Östermalmin
torin.

Hänellä oli tapana vitsailla, että oikeastaan hän näytti
aika hyvältä, jos ei tuullut, mutta Sidin kanssa hän oli aina
tuntenut itsensä kauniiksi säällä kuin säällä.

Julia oli 33-vuotias, ja hänellä oli punertavanvaaleat
kulmakarvat, tummanvihreät silmät ja suora nenä. Hän peitti
aina toista poskea halkovan syvän arven hiuksillaan, mutta
jos tuulenpuuska sattui pyyhkäisemään hiukset kasvoilta, se
ei haitannut häntä.

He pysähtyivät Sibyllegatanilla päästääkseen muutaman
auton ohi.

Julian huomio kiinnittyi mieheen, joka seisoi varjossa
hautausmaalle vievillä portailla. Ahdistus velloi hänen vat-
sassaan, kun hän oli näkevinään, että mies mutristi surulli-
sen näköisenä alahuultaan ja piirsi etusormellaan kyyneliä
valumaan toisesta silmästään poskea pitkin alas.

Julia veti Sidiä viistosti kadun poikki, jotta tämä ei näkisi miestä.

Hän yritti vakuutella itselleen, että näky oli hänen mielikuvituksensa tuotetta.

Kun Julia oli kahdeksantoistavuotias, eräs iltapäivälehdden toimittaja teki jutun siitä, kuinka loisteliaasti hän eli vahingonkorvauksilla ja perinnöllään.

Samana päivänä joku yhdisti sosiaaliseen mediaan kuvat, joista ensimmäisessä hän suri perhettään ja toisessa nauroi. Kuvassa luki ”kaksi sekuntia myöhemmin”.

Sadat enemmän tai vähemmän mielikuvitukselliset versiot levisivät ympäri maailmaa, ja meemi nousi lyhyessä ajassa viraaliksi, kunnes se taas katosi kuin lelu, jolla leikkimiseen kyllästytettiin.

Julia ei kuitenkaan unohtanut, kuinka pelottavan lyhyt matka oli ilkeästä pilasta vihaan ja suoranaiseen vainoon.

Häneen sattui yhä, kun hän ajatteli väitteitä, joiden mukaan hän näytteli surullista jonkun katsoessa mutta selän takana juhli ja nautti elämästään.

Kohuviikkojen aikana Juliasta tuli ulkokultaisuuden symboli. Hänen surulliset kasvonsa yhdistettiin poliitikkoihin, jotka puhuivat ilmastovaikutuksista, tai uskonnollisiin johtajiin, jotka väittivät kaikkien ihmisten olevan yhtä arvokkaita.

Vaikka vuosia oli kulunut, Julia vältteli yhä sosiaalista mediaa, ja julkisella paikalla nauraessaan hän saattoi toisinaan tulla liian tietoiseksi itsestään ja joutua pelon valtaan.

Nyt hän kulki Sidin rinnalla Storgatanilla ja kuunteli, kun tämä vertaili innostuneena kahta jazzpianistia, Bill Evansia ja Esbjörn Svenssonia.

Häpeä ja huoli olivat hiipuneet pois.

Hän yritti kävellä hitaasti, jotta hetki jatkuisi, ja nojasi päätään Sidin olkapäähän kuin olisi väsynyt.

– Miten menee? Sid kysyi.

– Hyvin, hän sanoi hiljaa.

Heidän askeleensa ja kepin pehmeät kopsahdukset kaikuivat talojen välissä. Erään portin luona oli litistettyjä pahvilaatikkoja ja vilttejä.

– Minusta oli tosi mukavaa nähdä sinua tänään, hän sanoi.

– Niin minustakin, Sid sanoi hiljaa.

Suojatien luona liikennemerkkin ympärillä roikkui vajierilukolla kiinnitetty rikkinäinen polkupyörän rengas. Liikennemerkkin takapuolella oli tunnetun katutaiteilijan valpasta kaurista esittävä tarra, jota näki kaikkialla.

He ylittivät kadun ja kääntyivät rantaa kohti. Eräässä ikkunassa mies katseli heitä pitsiverhojen takaa.

Kävely olisi mielihyvin saanut jatkua koko yön, mutta he olivat jo Julian ovella osoitteessa Styrmansgatan 15.

Hiussuortuva valahti Julian otsalle, ja hän sipaisi sen korvan taakse, nojasi keppiinsä ja nosti päänsä.

Kun hän katsoi Sidin lämpimiin silmiin, tunteiden myllerrys kuristi hänen kurkkuaan.

Julia mietti, miten heillä oli ollut tapana suudella, kun he olivat naimisissa, kuinka yllättävän lämpimät ja pehmeät Sidin huulet olivat ja kuinka paljon hän piti pienestä paransängestä aivan Sidin alahuulen alla kohdassa, josta tämä usein unohti ajaa.

– Näytät samalta kuin ennen, kun halusit suukon, Sid hymyili.

– Älä nyt, hän sanoi hiukan liian torjuvasti.

– Tarkoitin vain, että...

– Niin mitä? Julia keskeytti.

– Yritin selittää... että muistan miten nostit katseesi ja mutristit huuliasi.

– Enkä mutristanut. Mitä sinä oikein selität?

- Sanoin...
- Vaikutat kehittäneen jonkinlaisen harhakuvitelman siitä, että aikoisin...
- Julia kiltti, Sid keskeytti. – En sanonut, että haluaisit suudelman juuri nyt, sanoin vain että näytit siltä kuin...
- Hyvä, Julia päätti keskustelun.
- Sid kurtisti otsaansa ja katsoi häntä.
- Mistä on kyse?
- Haluan vain olla selkeä, hän vastasi ja kohautti olkapäitään.
- Okei.
- Toisaalta en usko, että suukon saaminen eksältä on kummallisempaa kuin joutua kuolleen sulhasen vainoamaksi, hän sanoi piloillaan.

Sid nauroi, suuteli Juliaa otsalle, sanoi hyvää yötä ja meni menojaan Strandvägeniä pitkin. Julialla oli yhä hymy huulillaan, kun hän käänsi miehelle selkensä, vaikka hän tunsikin olonsa vain surulliseksi.

Hän avasi oven, nousi puoleenväliin rappuja ja pysähtyi vetämään henkeä. Hän kaivoi avaimen esiin laukustaan, työnsi sen lukkoon, käänsi kierroksen, meni sisään ja sulki oven perässään.

Hän pysähtyi pimeään eteiseen ja sulki silmänsä. Keppi rämähti lattialle, ja taas oli hiljaista.

Sydämen läpäisevä yksinäisyys oli aivan liian tuttu tunne, se ei päästäisi ikinä otettaan, hän oli tutustunut siihen liian varhain elämässään.

Hidas kameran välähdys valaisi muiston neljästä arkusta kirkon kuorissa.

Hän näki kaukaa korkeuksista tytön, joka istui yksin aivan kirkon etuosassa. Keskikäytävän kivilattialla lojui kaksi kainalosauvaa.

Julian puhelin pirisi laukussa.

Hän potkaisi kengät jaloistaan, meni sisään ja riisui takin, antoi sen pudota taakseen lattialle, jatkoi matkaa keittiöön ja vastasi.

– Haloo? varovainen ääni sanoi. – Olen Bianca Salo, ja olen yrittänyt saada sinuun yhteyden.

– Niin, luin viestisi ja ajattelin soittaa huomenna, Julia selitti ja käynnisti puhelun nauhoituksen.

– Pahoittelut, että häiritsen illalla, mutta...

– Ei haittaa, Julia sanoi.

Nainen nyyhkäisi ja kuulosti siltä kuin hän olisi kulkenut narisevan lattian poikki ja avannut tai sulkenut oven. Hän hengitti katkonaisesti, ja kun hän jatkoi puhumista, Julia kuuli paniikin särähtävän hänen äänessään.

– Minä... en uskalla mennä kotiin, Bianca sanoi. – Olen yhä teatterin pukuhuoneessa... erään ystäväni kanssa, mutta hänen täytyy pian lähteä, enkä tiedä mitä tekisin.

– Voitko kertoa, mitä on tapahtunut? Julia kysyi ja istuutui keittiön pöydän ääreen.

– Olethan sinä se, joka ratkaisi posliinilasten arvoituksen?

– Olen.

– Muistan sen, luin siitä, se oli ihan uskomatonta, Bianca sanoi.

– Kiitos.

Biancan kanssa pukuhuoneessa oleva nainen sanoi jotakin, ja henkari kolahti vaatetankoon.

– Luuletko että... voisit auttaa minua? Bianca kysyi.

– Mihin sinä tarvitset apua?

– Tämä kuulostaa hullulta, mutta en ole hullu, luulet varmasti että olen vauhkoontunut turhasta, tarkoitan että kunpa olisinkin, mutta tämä on totta, koska en ole psyykkisesti sairas, Bianca sanoi ja nielaisi kovaa.

– Kerro kaikessa rauhassa, Julia sanoi ystävällisesti.
– Uskon, että minua vainotaan, ja... kunpa voisin sanoa, että liioittelen saadakseni huomiosi, mutta kyseessä on ex-mieheni Nicolás.

Ääni hiljeni, ja Julia kuuli naisen kuiskaavan jotakin.

– Kirjoitit, että hän on kuollut, Julia sanoi verkkaisesti.

– Niin hän on... hän on kuollut, Bianca vastasi kuin olisi yrittänyt vakuutella itseään.

– Miksi uskot hänen vainoavan sinua?

– Koska näin hänet, hän oli yöllä makuuhuoneessani, kun heräsin... tajuat kai, etten voi mennä kotiin.

– Oletko varma, ettei se ollut unta?

– Ymmärrän miltä tämä kuulostaa, mutta hän vei kalvosinnappinsa mukanaan, ne olivat kulhossa toimistosani, Bianca kertoi.

– Pelästyitkö?

– Ei tämä ehkä kuulosta kovin vaaralliselta, hän vastasi ja veti värisävän henkäyksen. – Tapahtui kuitenkin vielä yksi asia... Ennen kuin hän otti kalvosinnapit, hän veti sormellaan ikään kuin viillon kaulansa poikki.

– Onko se sinusta tappouhkaus?

– En haluaisi ajatella niin, en ymmärrä tätä, hän sanoi.

– Miksi Nicolás haluaisi vainota sinua? Julia kysyi.

– En tiedä, mutta... olen mennyt elämässä eteenpäin, minulla on uusia suhteita.

– Missä asut?

– Nytorgetin luona, mutten voi mennä kotiin... enkä voi jäädä tännekään, koska luulen hänen olleen myös täällä, minun pukuhuoneessani, viime torstaina... joku oli sytyttänyt mekkoni palamaan... tunsin näytöksen jälkeen palaneen hajua ja näin mekon, kun vaihdoin vaatteita.

– Mikä sinun ystäväsi siellä teatterissa on nimeltään? Julia kysyi.

– Regina.

– Voitko mennä yöksi hänen luokseen?

– En tänä yönä, se ei onnistu, Bianca sanoi.

Julia kuuli ystävällisen naisäänen taustalta.

– Okei, no niin, Bianca alkoi selittää. – Hän ehtii viedä minut kotiin, jos lähdemme heti... ja voin odottaa 7-Elevenissä torin luona, jos tulet tarkistamaan, ettei Nicolás ole asunnossani, sillä muuten en tosiaan tiedä, mitä tehdä.

Kaksi

Julia Stark jäi pois taksista Nytorgetilla, lähti kulkemaan jalkakäytävää pitkin, nojasi keppiinsä ja kääntyi katsomaan 7-Eleven-myymlää. Sumean näyteikkunan läpi näkyi vaalea nainen, joka istui koruttomassa kahvilapöydässä otsa kurtussa.

Kuka tahansa saattoi nähdä hänet kadulta, alaviistoon kääntyneet kasvot puhelimen kalpeassa hohteessa, sormien monotoniset liikkeet ruudulla, Coca-Cola-tölkkin pöydällä.

Julia kertasi taas mielessään keskustelun Biancan kanssa.

Hän oli herännyt keskellä yötä ja nähnyt kuolleen sulhasensa seisovan pimeässä makuuhuoneessa. Mies teki kaulan katkaisemista tarkoittavan eleen ennen kuin otti lipastosta kalvosinnappinsa ja häipyi.

Julian ensimmäinen tehtävä olisi vainoajan pysäyttäminen ennen kuin tämä menisi liian pitkälle. Hän ei saisi takertua kysymykseen, oliko sulhanen kuollut vai ei, vaikka hänen luultavasti pitäisi tutkia tämäkin seikka, jotta mysteeri ratkeaisi.

Julia meni sisään myymälään, jatkoi matkaa likaisen lattian poikki ja pysähtyi pöydän luona olevan naisen kohdalla.

– Bianca? Julia kysyi.

Sekunnin ajan pelko välähti naisen suurissa, vaaleanruskeissa silmissä ennen kuin hän oli tilanteen tasalla.

– Kiitos kun tulit, hän sanoi ja nousi seisomaan.

Kun Bianca huomasi arven Julian kasvoissa, hän ei kääntänyt katsettaan, kuten suurin osa ihmisistä vaistomaisesti teki. Sen sijaan hän tarkasteli pitkää arpea jonkin aikaa kiinnostuneena ja ojensi sitten kätensä tervehdykseen.

– Minä en kättele, Julia selitti ystävällisesti.

– Okei, Bianca sanoi ja päästi ojennetun kätensä putoamaan vaikuttamatta hiukkaakaan hämmentyneeltä.

Bianca Salolla oli melko pyöreät, symmetriset kasvot. Silmät olivat kaukana toisistaan kuin kauriilla. Ylähuulessa oli terävä amorinkaari, ja pieni ystävällinen hymynkare vaikutti olevan hänen perusilmeensä, ikään kuin hän voisi minä hetkenä hyvänsä purskahtaa nauruun.

Hän oli huomiota herättävän kaunis, mutta samaan aikaan jotenkin luonnollisen huolittelemattoman näköinen.

– En ole koskaan ennen tavannut ihka elävää etsivää, Bianca sanoi ihailleen.

– Tadaa, Julia hymyili.

– Mitä nyt tapahtuu?

– Aloitetaan siten, että käyn katsomassa asuntoasi, ja sitten juttelemme siitä, miten voin auttaa sinua.

– Tunnen oloni jo vähän rauhallisemmaksi, Bianca sanoi, nielaisi viimeisen kulauksen limonadia ja laski tölkin pöydälle.

*

He kävelivät hiljaisuuden vallitessa 1900-luvun alussa rakennetulle talolle, jossa oli vaahtomuovinkeltainen rappaus, erkereitä ja valkoiset ikkunanpielet. Bianca näpytteli koodin, ja lakattu tammiovi avautui automaattisesti.

Hississä matkalla yläkertaan Julia nojasi selkäänsä korin takaseinään, jotta he eivät koskettaisi toisiaan.

– Odota ulkopuolella sillä aikaa, kun käyn asunnon läpi, hän sanoi.

Hän tunsi hennosti Biancan hajuveden tuoksun, jotakin ilmavaa, jossa oli sydäntuoksuina kurjenmiekkää, pelargonia ja ehkä syreeniä.

– Nyt minua alkaa hermostuttaa ihan mielettömästi, Bianca sanoi.

– Mikä?

– Jos hän on sisällä.

– En usko, että on.

– Mutta mitä jos onkin?

– Siinä tapauksessa tästä tulee minun nopeimmin selvitetty juttuni, Julia hymyili.

– Ihan oikeasti, Bianca sanoi.

– Minulla on pippurisumute käsilaukussani, hän valehteli.

– Okei.

Natiseva vekotin pysähtyi neljänteen kerrokseen, ja Bianca avasi hissien oven. Kattolamppu säräsi levottomasti pyöreässä lasikuvussa.

– Mene vähän ylemmäs portaisiin odottamaan, Julia sanoi.

– Joudut nyt sietämään pientä sotkua, Bianca pahoitteli ja kaiveli laukkuaan.

– Olen nähnyt pahempaakin, Julia vakuutti.

– Hyvä, Bianca hymyili ja ojensi Julialle punaisen nahkaisen avaimenperän.

– Mene portaisiin.

Julia työnsi avaimen lukkoon ja käänsi, painoi kahvan alas ja avasi ulko-oven. Hämärän keskeltä huokui viileää ilmaa, jossa tuntui hajustettujen saippuoiden ja leikkokukkien tuoksua.

Hän meni eteiseen, sytytti valon, otti tukea kepeistään ja kuunteli. Pursuilevan kenkätelineen vieressä oli muovi-

kassillinen tyhjiä viinipulloja. Peilin reunoille oli kiinnitetty valokuvia Biancasta ja hänen ystävästään.

Toisesta asunnosta kuului hetken aikaa koiran haukkua, ja sitten tuli aivan hiljaista.

Julia katsoi vaatekaappiin, siirsi roikkuvia takkeja syrjään kepillään ja meni sen jälkeen kaakeloituun kylpyhuoneeseen. Sinipilkullisen suihkuverhon takana oli syvä emaliamme, jonka vuotavan hanan alla oli ruostejätkiä. Pöytä oli meikkien ja puhdistusaineiden peitossa ja peili täynnä hammastahnaroiskeita. Lattialla lojuivat mustat alushousut, joihin oli kiinnitetty pikkuhousunsuoja.

Julia palasi eteiseen, katsoi ulko-ovea ja huomasi, että siitä puuttuivat sekä turvaketju että ovisilmä. Rappukäytävästä kuului Biancan ääni. Hän puhui jonkun kanssa puhelimesta ja teki pilaa omasta hysteerisyydestään.

Julia jatkoi matkaa lasioven kautta kauniiseen huoneeseen, jossa oli pyöreä erkkeri ja kulmaikkuna. Lakatun lautalattian toisessa päässä oli valkoiseksi maalattu betonilaatta, jonka päällä oli joskus ollut kaakeliuuni.

Kirjoja ja käsikirjoituksia oli pinoina seinustoilla, tv-tasolla ja täyteen ahdetun kirjahyllyn alla.

Seinällä roikkui rivissä kehystettyjä teatterimainoksia, joissa oli Biancan nimi: Lokki, Nukkekot, Neiti Julie.

Kulahtaneet sohvakalusteet oli peitetty tyynyillä ja peitoilla.

Sohvapöydällä, kirjapinoilla ja mustan pianon päällä oli kulhoja, joissa oli vanhoja oliivinkiviä ja pistaasipähkinöiden kuoria, kahvikuppeja, viinilaseja ja mukeihin kuivuneita teepusseja.

Pienellä sivupöydällä oli kuluneita tarot-kortteja, joista kolme oli pantu riviin niin, että kahden kuvapuoli oli näkyvissä: ylipapitar ja kohtalonpyörä.

Julia astui lähemmäs, katsoi sohvan taakse ja veti sitten verhot sivuun erkkerin neljän ikkunan edestä. Hän jatkoi matkaa ahtaaseen keittiöön. Vanhan kaasulieden vieressä tiskipöydällä oli suuri kuparipata nurinpäin ruudullisen pyyhkeen päällä. Kokoontaitettavalla pöydällä lojui puoliksi syöty paahtoleivän siivu, jonka päällä oli kurkkua. Maljakkossa oli nuupahtanut ruusukimppu ja sen vieressä avatun kirjekuoren päällä elokuvakäsikirjoitus.

Julia alkoi ajatella Sidin kanssa nauttimaansa illallista. Hän ei ollut saanut puhuttua tälle avoimesti tulevaisuudesta. Hänen pitäisi uskaltaa kysyä, haluaisiko mies kokeilla kokopäiväistä yksityisetsivän työtä, kenties toimiston osakkaana. Yhteinen toimisto oli Julian unelma, ja hän kuvitteli heidät istumassa toisiaan vastapäätä joka päivä, juomassa aamukahvia, keskustelemassa strategioista, syömässä lounasta yhdessä ja työskentelemässä yömyöhään.

Edellisellä viikolla hän osti Sidiä varten hetken mielijoh-teesta antiikkisen kirjoituspöydän, tunki olonsa hölmöksi ja lähetti sen varastoon.

Julia katsoi lasiovesta parvekkeelle, jossa oli viherkasveja, pieni valkoinen pöytä ja rottinkisohvalla oransseja sekä saharaminpunaisia tyynyjä.

Kuului vaimeaa kalinaa, kun tuuli heilutti pyykkipoikia pyykkitelineen reunoja vasten.

Julia oli juuri aikeissa kääntyä takaisin, kun hän huomasi esineen, joka kiilsi kuin hiiliteräs. Hetken kuluttua hän tajusi, että se oli nokka. Ilmavirta liikutti mustia untuvia. Parvekkeen sohvalla, kahden tyynyn välissä, makasi kuollut varis.

Äkillisesti menehtynyt sulhanen.

Vainooja teatterin kulisseissa.

Uhkaako kuuluisaa näyttelijätärtä
kostonhimoinen kummitus vai
jokin paljon pahaenteisempi?

Yksityisetsivä Julia Starkilla on ainutlaatuinen kyky: tietyissä tilanteissa aika ikään kuin pysähtyy, niin että hän pystyy tulkitsemaan pienimpiäkin vihjeitä, jotka muuten jäisivät huomaamatta. Kun Julia kutsutaan tutkimaan erikoista tapausta Tukholman tunnelmalliseen Dramaten-teatteriin, hän joutuu virittämään kykynsä äärimmilleen.

”Kirjoittajat ovat loistavia tyyliantureita.”

DAGENS NYHETER

”Kirjoitettu innolla ja huumorilla.”

SYDSVENSKAN

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5635-1